

Czakó Gábor:

Kérdések a magyarságról

Egy kedves ismerősömtől meghívást kaptam egy közös kiadványba, és hozzá az alábbi kérdéssort.

1. Mit tegyünk, hogy a magyar nép újra önmagára találjon?
2. Mit tegyünk, hogy erős, összetartó, magabiztos nemzeté váljunk?
3. Hogyan oldhatjuk meg a gazdasági-társadalmi problémákat a politika teljes mellőzésével az egyének, a családok, a települések szintjén?

(Azaz :

4. Milyen feladatokat jelent ma magyarnak lenni?
5. Mit kell egyéni és nemzeti szinten figyelembe venni?
7. Milyen eszközöket kell mindenképpen felhasználni?)

A kérdések kétségtelenül égetőek, hiszen az ország és a nép a történelemben eddig még nem szenvedett katasztrófa előtt áll. Biológiai állapotunk a legrosszabbak közé tartozik. Évtizedek óta kevesebben születnek, mint amennyien meghalnak, ugyanakkor a várható életkor a háború előtti szintre zuhant, az öngyilkossági, iszákossági, idegbetegségi mutatóink iszonyatosak, s ha valami dübörög, az a kábítószer-terjedés, hála – többek közt – az SZDSZ támogatásának is. Az ország 1990 óta elveszítette vagyona 90 százalékát, adóssága pedig megtöbbszörözött. A funkcionális analfabétizmus növekszik, tudósaink-diplomásaink kivándorlása aggasztó – akinek nem tetszik a kormány, elmehet, bízatta őket a miniszterelnök. A világon nálunk a legmagasabb az adó, és legkisebb az érte járó állami ellenszolgáltatás. Immár a kisebb vagyontárgyakat kótyavetyélik: tessék megnézni: a kórházakat-iskolákat aszerint zárják be, s verik dobra, hogy melyiknek értékesebb a telke. Magyarságunk pusztá kinyilvánítása, szóval, vagy kokárdával bűnnek számít. Október 23-án a rendőrnek öltözött terroristák a fölvételek tanúsága szerint egyenesen vadásztak a nemzeti ünnepen nemzeti zászlót lengetőkre. Létezik ilyesmi a világ bármelyik sarkában?

Az ország száz baját tetézi a globális helyzet: a fölmelegedés, a fenyegető vízhiány, az élőlények pusztulása, a gazdagok és a szegények közti immár beláthatatlan mélységű és szélességű szakadék. Együtt sírunk a tűzföldiekkel a bolygó bajai miatt, s hozzá nyögjük a globalizmus rablóbandájának a zsokéit, akik „magyar kormány” fedőnév alatt hajszoznak és zsigerelnek bennünket.

A nép nagy részének ez tetszik.

A török időben is létezett elnyomás, sanyargatás, sőt meghasonlás: a magyarság egy része különféle protestáns felekezetek hívéül szegődött, de Jézust nem hagyta el. Elenyésző kisebbség lett csak renegát, azaz tért át a muzulmán hitre, holott azonnal teljes polgárjogot, adómentességet és hasonlókat nyerhetett volna. Mégis kitartottak Krisztus mellett. Itt, ebben az áttekintésben még az unitáriusokat is a hűségesekekhez kell sorolnunk: ahogy a magyarság elsöprő többségének, úgy nekik sem tetszett sem a török, sem az iszlám. Vagyis a nehéz idők nemzeti túlélését Megváltónknak köszönhetjük.

Már a nyolcvanas évek lazulásában is nyilvánvaló vált, hogy nincsen politikai megoldás, vagyis a megoldás nem politikai, hanem jézusi. Ugyanis antikrisztusi támadást szenvedünk.

Ma sincsen másként. Kaptunk tőle néhány csodafegyvert; vajon ki veheti el tőlünk az imát, a bűjtöt vagy a szeretetet? Vegyük elő és fényesítsük ki őket. Csatlakozzunk a KÉSZ ima- és bűjtfölvívásához, keressük Krisztust mindig, mindenütt. Ne a mennyiségre menjünk, ne daráljuk az imákat, hanem szemléljük közben Őt, amint tanít, kalászt tép, szenved, föltámad, szemléljük a Szűzanyát az Üdvözetben, gondoljuk végig a Miatyánk minden egyes szavacskáját: vállaljuk-e. Elfogadjuk-e az Ő akaratát, megbocsátunk-e az ellenünk vétkezőknek? Valóban meg akarunk-e szabadulni a gonosztól, vagy már kiegyeztünk vele? Tapasztalásunkat vigyük be családunkba, egyházközségünkbe, polgári körünkbe, dalárdánkba, asztaltárságunkba: mindenüvé, ahol nagy a szükség.